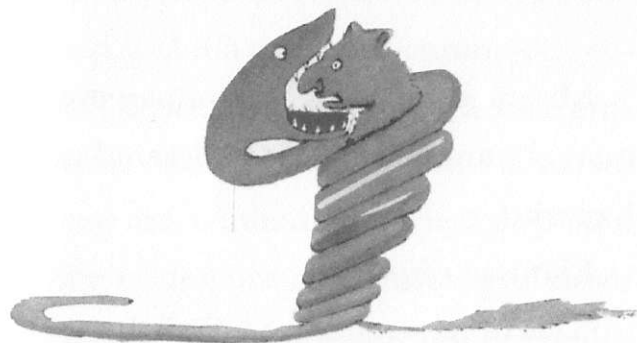

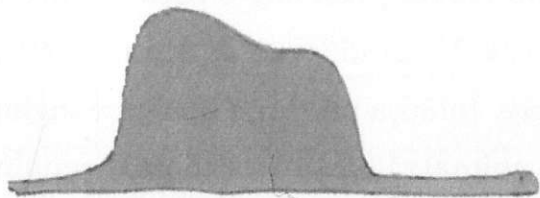
I

Când aveam șase ani, am văzut odată o minunată poză într-o carte despre Pădurea Virgină care se numea *Povești Trăite*. Înfățișa un șarpe boa care înghițea un animal sălbatic. Iată copia desenului:

Se spunea în carte: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, fără s-o mestece. Apoi nu se mai pot mișca și dorm vreme de șase luni cât își fac digestia“.

M-am gândit mult atunci la aventurile din junglă și, la rândul-mi, am izbutit, cu un creion colorat, să fac primul meu desen. Desenul meu numărul 1. El arăta așa:

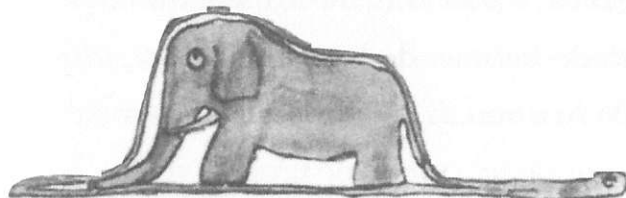

Mi-am arătat capodopera oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi speria.

Ei mi-au răspuns:

– De ce ne-ar speria o pălărie?

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. El înfățișa un șarpe boa care înghițise un elefant. Am desenat atunci interiorul șarpelui boa, pentru ca oamenii mari să poată înțelege. Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta astfel:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa deschiși sau închiși și să mă ocup mai curând de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Astfel am abandonat, la vârsta de șase ani, o minunată carieră de pictor. Fusesem descurajat de insuccesul desenului meu numărul unu și al desenului

meu numărul doi. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și e obositor pentru copii să le tot dea explicații.

Am fost așadar nevoit să aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Iar geografia, e adevărat, mi-a ajutat mult. Știam să deosebesc, de la prima ochire, China de Arizona. E un lucru tare folositor, dacă te-ai rătăci cumva pe timp de noapte.

Am avut astfel, în cursul vieții mele, o sumedenie de contacte cu o sumedenie de oameni serioși. Am trăit mult în preajma oamenilor mari. I-am văzut de aproape. Asta nu m-a făcut să am o părere mai bună despre ei.

Când dădeam peste câte unul care mi se părea mai isteț, făceam cu el experiența cu desenul meu numărul 1, pe care

I-am păstrat întotdeauna. Voiam să știu dacă pricepea cu adevărat. Dar îmi răspundea mereu: „Asta e o pălărie“. Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Încercam să-i vorbesc pe limba lui. Îi vorbeam despre bridge, despre golf, despre politică și cravate. Iar omul mare era foarte mulțumit că face cunoștință cu cineva atât de chibzuit.

II

Am trăit astfel singur, fără a avea pe cineva cu care să stau de vorbă cu adevărat, până când am avut o pană în deșertul Sahara, acum șase ani. Se stricase ceva la motor. Și cum n-aveam cu mine

nici mecanic, nici pasageri, mă pregăteam să încerc să fac, de unul singur, o reparație dificilă. Era pentru mine o problemă de viață și de moarte. Abia mai aveam apă de băut pentru opt zile.

În prima seară am adormit pe nisip, la o mie de mile de orice ținut locuit. Eram mult mai izolat decât un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Vă închipuiți atunci surpriza mea, în zori, când m-a trezit un glas firav și ciudat. Zicea:

– Te rog... desenează-mi o oaie!

– Poftim?

– Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare de parcă aș fi fost lovit de trăsnet. M-am frecat la ochi. M-am uitat cu atenție. Și am văzut un prichindel cu totul extraordinar care mă privea cu gravitate. Iată cel mai bun

Iată cel mai bun portret pe care am izbutit, mai târziu, să i-l fac.

portret pe care, mai târziu, am izbutit să i-l fac. Însă desenul meu, desigur, este mult mai puțin fermecător decât modelul. Nu-i din vina mea. Fusesem descurajat în cariera mea de pictor de către oamenii mari, la vârsta de șase ani, și n-am învățat să desenez nimic, în afară de șerpi boa deschiși și închiși.

M-am uitat așadar la acea apariție făcând ochii mari de uimire. Nu uitați că mă găseam la o mie de mile de orice ținut locuit. Or, omulețul meu nu mi se părea a fi nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea deloc înfățișarea unui copil pierdut în mijlocul deșertului, la o mie de mile de orice ținut locuit. Când am izbutit în cele din urmă să vorbesc, i-am spus:

– Dar... ce faci aici?

Iar atunci el îmi repetă, foarte blând, ca pe un lucru foarte serios:

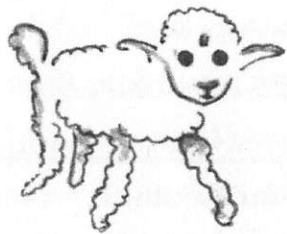
– Te rog... desenează-mi o oaie...

Când misterul este prea impresionant, nu te încumeți să nu-i dai ascultare.

Oricât de absurd mi s-ar fi părut acest fapt, la o mie de mile depărtare de orice ținut locuit și în primejdie de moarte, am scos din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Mi-am amintit însă atunci că studiasem îndeosebi geografia, istoria, aritmetica și gramatica și i-am spus (cam prost dispus) omulețului că nu prea știu să desenez. El îmi răspunse:

– Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum nu mai desenasem niciodată vreo oaie, am refăcut pentru el unul din cele două desene pe care eram în stare să le fac. Cel cu șarpele boa închis. Și am fost uluit să-l aud pe omuleț spunându-mi:

– Nu! Nu! Nu
vreau un elefant
într-un boa. Un
boa e foarte pericu-
los, iar un elefant
ocupă prea mult
loc. La mine acasă e totul foarte mic. Am
nevoie de o oaie. Desenează-mi o oaie!

Atunci am desenat.

S-a uitat cu atenție, apoi a zis:

– Nu! Asta e deja foarte
bolnavă. Fă alta!

Am desenat:

Prietenul meu a zâmbit
amabil, cu indulgență.

– Vezi și tu... asta nu e oaie, e berbec.
Are coarne...

Mi-am refăcut, așadar, desenul.

Dar a fost refuzat ca și celelalte.

– Asta-i prea bătrână. Vreau o oaie
care să trăiască mult.

Atunci, nemaivând răbdare, cum mă
grăbeam să încep demontarea motoru-
lui, am zmângălit desenul ăsta.

Și i-am spus, într-o doară:

– Asta e o ladă.

Oaia pe care o vrei
tu e înăuntru.

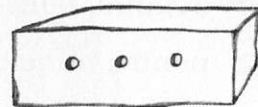
Am fost însă foarte
surprins văzând cum se

luminează chipul tânărului meu critic.

– Exact așa o voiam! Crezi că oaia asta
are nevoie de multă iarbă?

– De ce?

– Pentru că la mine
acasă e totul foarte mic...

– O să ajungă cu siguranță. Ți-am dat
o oaie foarte mică.